

bemærkningerne til forslaget til § 231 a, stk. 2, nedenfor, forudsættes det dog, at en sag om gældssanering efter dette kapitel ikke indledes, når der er forløbet blot nogen tid fra konkursens afslutning, da det ellers vil være vanskeligt at fremskaffe nærmere oplysninger om virksomhedens drift mv.

I skifterettens afgørelse af, om der skal indledes sag om gældssanering, uanset at konkursboet er afsluttet, må det således indgå som et væsentligt moment, om sagen kan oplyses forsvarligt. Dette vil have særlig betydning i de sager, hvor konkursboet er sluttet i medfør af konkurslovens § 143, idet der i disse sager som nævnt som hovedregel ikke har været foretaget de samme undersøgelser som i konkursboer, der sluttes med regnskab og udlodning. I dette tilfælde må skyldneren derfor under gældssaneringsagen efter bedste evne forsøge at sikre medhjælperen adgang til relevant materiale fra den konkursramte virksomhed. Medvirker skyldneren ikke hertil, bør det efter Konkursrådets opfattelse kunne føre til, at begæringen om gældssanering i forbindelse med konkurs afvises, jf. konkurslovens § 212, stk. 1, nr. 2. I praksis vil de oplysninger, der eventuelt fremkommer fra de kendte fordringshavere i medfør af forslaget til § 233 a, stk. 2, jf. nedenfor, dog formentlig kunne udgøre en væsentlig del af skifterettens vurderingsgrundlag.

I de tilfælde, hvor boet er sluttet i medfør af konkurslovens § 143, vil de eventuelle yderligere undersøgelser, som måtte være fornødne for skifterettens vurdering af skyldnerens gældssaneringsag, skulle foretages af skifterettens medhjælper, hvilket i praksis oftest vil medføre, at statskassen skal afholde udgiften hertil.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 4.10.3.2.

Til § 231 a

Det foreslås, at skifteretten efter en skyldners begæring skal kunne afsige kendelse om gældssanering, såfremt skyldneren godtgør, at skyldneren ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser, og det må antages, at gældssanering vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold, jf. stk. 1.

Bestemmelsen svarer til forslaget til konkurslovens § 197, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 3), og der tilsigtes således ikke nogen ændring i den vurdering, som skifteretten skal foretage af skyldnerens insolvens. Det vil således fortsat være en betingelse for gældssanering, at skyldneren er håbløst forgældet.

Det vil i praksis formentlig oftest være ret åbenbart, at den konkursramte skyldner opfylder betingelsen

om at være håbløst forgældet. Det kan dog ikke udelukkes, at der kan forekomme grænsetilfælde, hvor skønnet over den fremtidige indtægt er så usikkert, eller hvor restgælden efter konkursen er så lille, at skyldneren ikke har løftet beviset for at være håbløst forgældet.

I de tilfælde, hvor skyldneren har startet ny virksomhed, vil prognosen over en fremtidig indtægt være mere usikker end for en lønmodtager, men dette bør ikke i sig selv afskære den tidligere erhvervsdrivende skyldner fra at få gældssanering, fordi skyldneren ikke har bevist at være håbløst forgældet. I disse tilfælde bør der ikke lægges vægt på skyldnerens mere usikre forventninger til eller (positive) prognoser over den fremtidige indtægt. Den forventede indtægt må i stedet fastsættes mere skønsmæssigt og på baggrund af en relativt forsigtig vurdering, hvilket vil indebære, at skyldneren lettere vil kunne godtgøre betingelsen om ikke inden for de nærmeste år at have nogen udsigt til at kunne betale sine gældsforpligtelser.

En nærmere vurdering af, om skyldneren er kvalificeret insolvent, vil i reglen først kunne foretages i forbindelse med konkursboets afslutning, idet skifteretten næppe før op til tidspunktet for afslutningen af konkursboet med større sikkerhed vil kunne fastslå størrelsen af skyldnerens betalingsevne og resthæftelsen efter boets afslutning. De krav, som skifteretten stiller til beviset for skyldnerens kvalificerede insolvens, vil derfor efter omstændighederne kunne være lavere ved indledning af en sag om gældssanering i forbindelse med konkurs end ved indledning af en almindelig gældssaneringsag.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslaget til konkurslovens § 197, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 3).

Efter *stk. 2* stilles der ikke, som i forslaget til konkurslovens § 197, stk. 2, nr. 1, krav om, at skyldnerens økonomiske forhold skal være afklarede, før der kan afsiges kendelse om gældssanering. Det betyder, at der vil kunne afsiges kendelse om gældssanering i forbindelse med konkurs, selv om skyldnerens økonomiske forhold er usikre og uafklarede. Herved sikres det, at også skyldnere, der er berørt af et virksomhedssammenbrud, og som på afgørelsestidspunktet befinder sig i en økonomisk overgangsperiode efter en konkurs, har mulighed for at opnå en gældssanering.

Forslaget om at fravige kravet om, at skyldnerens økonomiske forhold skal være afklarede, skal ses i sammenhæng med forslaget til konkurslovens § 236 a (lovforslagets § 1, nr. 24), hvorefter gældssaneringsagen kan genoptages med henblik på at nedsætte den procent, hvormed fordringerne er nedsat, såfremt